

เอมอมรพลิกกายครั้งแล้วครั้งเล่า ออกใจยังระทึกทักหัวนั้นไหว ต่อเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น เธอพนงนึกถึง ทบทวนประทับมันไว้ในหัวใจหวังให้เป็นความทรงจำที่ไม่มีวันลืมเลือน

ชลิตคงจะโกรธ หรือไม่ก็น้อยใจ เพราะเขาไม่พูดอะไรเลยตลอดทางที่ขับรถมาส่ง เมื่อรถจอดที่ประตูบ้าน เธอมองดูเขานิ่งนานราวกับจะถ่ายเทความรู้สึกนานา ที่ทับถมลงในใจของเธอ แต่เวลาที่เธอพูดก็เพียงแต่ว่า

“ขอบคุณสำหรับทุกอย่างค่ะ คุณลิต”

ตาสบกัน แล้วเขาก็หันกลับไป เอมอมรเห็นความขัดเคืองตัดพ้อ น้อยใจปรากฏอยู่ในนั้น

พอเธอก้าวเข้าประตูรั้ว เขาก็ออกรถพรีด พาเล่นออกไปอย่างรวดเร็ว ทั้งเสียงเครื่องยนต์คำรามก้องไว้ข้างหลังในท่ามกลางความเงียบของราตรี

เพ็ญระพียิ้มกับคมกริซอย่างอ่อนหวาน อีกฝ่ายหนึ่งเพียงแต่ยิ้มตอบอย่างเคร่งขรึม ถามเป็นเชิงทักด้วยน้ำเสียงห่างเหิน

“มาหาเอมหรือครับ”

“ค่ะ ไม่นึกว่าจะพบพี่คมที่นี่ พี่คมสบายดีหรือคะ”

“สบายดีครับ คุณเพ็ญละครับ”

“คุณ..!” เพ็ญระพีหัวเราะ “แหม...ทำไมเรียกห่างเหินอย่างนั้นคะ เรียกว่าเพ็ญเฉยๆ เหมือนอย่างเดิมก็ได้”

เขายิ้มเฉย เคร่งขรึมอยู่อย่างเดิม

“เพ็ญก็สบายดีค่ะ หมู่นี้ทำตัวเป็นเด็กติดอยู่บ้านดูหนังสือ วันนั้นเหงาก็เลยเดินมาหาเอม”

“คุณเพ็ญรู้จักเหงาด้วยหรือ” เสียงถามกึ่งเยาะ

“รู้จักซีคะ เพ็ญเหงาอยู่เสมอละ”

“พวกคุณรักไปไหนเสียละครับ”

“แหมรักนะหรือคะ” เธอเซิดจมูก สีหน้าบอกความขุ่นเคืองใจ “เพ็ญเลิกคบแล้วละ เบื่อ ไม่เห็นมีอะไรดีเลย มีแต่ความเสแสร้ง”

“อ้อ” เขาตอบรับสั้นๆ ยังขุ่นเคืองอยู่ไม่หายที่เธอตีจากเขาไปโดยไม่แฉแส ไม่โยติว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร และคนอื่นๆ จะคิดกับเขาอย่างไรบ้าง

นี่นับเป็นครั้งแรกที่เพ็ญระพี กลับมาเผชิญหน้ากับเขาตรงๆ ตามลำพัง ทั้งไม่มีที่ท่าสะทกสะท้านหัวนั้นไหว กลับยิ้มกับเขาอย่างอ่อนหวานแจ่มใส พูดคุยราวกับไม่เคยทำให้อีกฝ่ายขัดข้องหมองใจ

คมกริซทำเป็นไม่สนใจ พลิกหนังสืออ่านเฉย เพ็ญระพีมองดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงถาม “แล้วเอมล่ะคะ”

“อยู่ข้างบน คุณอาเพิ่งเรียกขึ้นไปเมื่อครู่”

“เลยทิ้งให้พี่คมนั่งอยู่คนเดียว”

“ไม่เป็นไรนี่ครับ ผมอยู่ที่นี้คนเดียวอย่างนี้บ่อยๆ”

“รู้แล้วละคะ ว่าสนิทกันยังกับที่นี้เป็นบ้านของพี่คมเอง” เธออดเหน็บแถมไม่ได้ “เออ... เพ็ญไปหาน้ำมาให้พี่คมดื่มดีกว่านะคะ”

ร่างเพรียวๆ เดินจากไป อีกครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมกับแก้วเครื่องดื่มเธอส่งให้เขาแก้วหนึ่ง

“ขอบคุณมากครับ” ชายหนุ่มพูดอย่างมีพิธีรีตอง จำได้ว่าเมื่ออยู่ในบ้านของตัวเอง เธอแทบจะไม่ยอมทำอะไรแม้แต่จะหาน้ำให้เขาดื่ม

“หมู่นี้พี่คมงานยุ่งไหมคะ” เธอชวนคุย

“ก็เป็นบางทีครับ”

“อย่าทำงานให้มากเกินไปนะคะ พักผ่อนบ้าง ดูหน้าตาทำทางพี่คมไม่ค่อยแจ่มใสเลย”

เขายิ้มขรึมให้ นึกจนงว่าเธอพูดเช่นนั้นได้อย่างไร

คุณอรอนงค์และเอมอมรเดินลงมาจากข้างบน คุณอรอนงค์แต่งหน้าแต่งกายอย่างกำลังจะออกไปข้างนอก

“อาอรุขา สวัสดิ์คะ” เพ็ญระพีทักเสียงใสยกมือไหว้

“อ้าว เพ็ญ มานานแล้วหรือจ๊ะ”

“ไม่นานหรอกค่ะ นั่งคุยอยู่กับพี่คม”

น้ำเสียงของเธอบอกความสนิทสนม คุณอรอนงค์ยิ้มอย่างไม่แปลกใจ กับความไม่แน่นอนในอารมณ์ของหลานสาว

“พี่รองกับพี่ไไลสบายดีหรือจ๊ะ” เธอถามถึงพี่ชายและพี่สะใภ้ ซึ่งเป็นมารดาของเพ็ญระพี หลานสาวตอบว่า

“สบายดีค่ะ คุณแม่ฝากให้มาบอกอาการด้วย ว่าให้ไปหาญาติผู้ใหญ่บ้าง หมู่นี้อาการหายเจ็บไปใครๆ บ่นถึงกันหลายคนค่ะ”

“หรือจะ...”

“ค่ะ วันก่อนคุณย่าเลิกทำบุญวันเกิด ญาติๆ ไปกันหลายคน แม่เองก็โทรมาบอกอาการแล้วแต่อาการไม่ได้ไป พวกญาติๆ ผิดหวังกันใหญ่เพราะไม่ได้เจอกันนานแล้ว งานแบบนี้ปีหนึ่งจะมีเพียงหนเดียวด้วย”

ญาติที่เหลืออยู่นั้น ไม่ว่าจะป็นญาติของสามีผู้ล่วงลับหรือญาติของเธอเอง ถึงจะเป็นผู้ที่เคารพเกรงใจและมีความเกี่ยวพันใกล้ชิดทางสายเลือด แต่ก็หาได้มีความสัมพันธ์ทางใจอันแน่นแฟ้นไม่ คุณอรอนงค์รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า เธอถูกจับตามองในทางจับผิด เมื่อใดก็ตามที่เธอตกเป็นข่าวในทางลบ เธอก็จะได้รับโทรศัพท์จากบรรดาคนเหล่านี้ ซักถามคาดคั้นจะเอาความจริงราวกับเธอเป็นคนที่นำความเสื่อมเสียมาสู่พวกเขาที่ไม่ปาน

สำหรับเรื่องฐานะในทางการเงินนั้น คุณอรอนงค์ยิ่งถือเป็นความลับที่ไม่อาจจะเปิดเผยได้ นานมาแล้วที่เธอถูกสบประมาทว่าทำอะไรไม่เป็น นอกจากทำสวยและสนุกสนานไปวันๆ กับดีแต่จะผลาญเงินทองของสามี เธอจึงรู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างยิ่งหากว่าจะมีใครระแคะระคายล่วงรู้ความจริงในความล้มเหลวของเธอ

เธอไม่เห็นว่าจะมีใครสักคนในหมูญาติ ที่จะมีความจริงใจเห็นอกเห็นใจเธอ แม้แต่บิดามารดาซึ่งอาศัยอยู่กับพี่ชายพี่สะใภ้คนโต เธอก็ยังไม่อาจพึ่งพาได้ ท่านไม่เหลือทรัพย์สินสมบัติใดจะให้อีกแล้ว และถ้าท่านล่วงรู้ว่าเธอได้ล้างผลาญทรัพย์สินสมบัติของสามีผู้ล่วงลับไปอย่างไรบ้าง ท่านก็คงจะไม่เห็นใจเธออย่างแน่นอน

“อายุ่งมากจนลืมไป”

“คืนนี้อารม้งานอีกหรือคะ”

“จะ เรื่องธุรกิจ ประเดี๋ยวคุณนิยมจะมารับ”

“นิยม สุรวีรวงษ์ นะหรือคะ”

เพ็ญระพีถาม เธอเคยพบนักธุรกิจชายวัยกลางคนผู้งามสง่าคนนั้นมาก่อนแล้ว โดยการแนะนำของคุณอรอนงค์เองในงานกุศลงานหนึ่ง เขามีอิทธิพลอยู่มากพอสมควรทั้งในวงการธุรกิจและการเมือง เพ็ญระพีไม่คิดว่าชายผู้นั้นจะสนิทสนมกับอาของเธอ

“จะ... เขานั้นแหละ หมู่นี้เราพบกันบ่อยๆ เป็นเรื่องธุรกิจนะจะไม่ใช่เรื่องส่วนตัว”

น้ำเสียงและสีหน้าของคุณอรอนงค์สดใส เอมอมรต้องถอนใจอยู่แต่เพียงผู้เดียว

“พี่เพ็ญเขามาทำไมหรือ พี่เอม”

อริยาถามหลังจากที่เพ็ญระพีกลับไปแล้ว โดยคมกริชเป็นผู้ขับรถไปส่ง เด็กสาวกลับจากมหาวิทยาลัยในเวลามืดค่ำและได้พบทั้งสามคนนั่งคุยกันอยู่ เธอเห็นสีหน้าเบิกบานของเพ็ญระพีแล้วนึกแปลกใจ

“มาคุย” พี่สาวตอบขรมๆ

“คงไม่ใช่มาคุยกับพี่เอมละมัง อะเห็นพูดแจ่มๆ คุยกับพี่คมเสียละมากกว่า”

“พี่ก็ไม่มีอะไรจะคุย ได้แต่นั่งฟัง”

“พี่เพ็ญนี่ก็แปลกจังเลยนะ มีนตึงกับพี่คมอยู่หยกๆ แล้วจู่ๆ ก็กลับมาดีด้วยอีก พี่เอมว่าไหม ว่าพี่เพ็ญอยากจะมาขอคืนดีกับพี่คม”

“ไม่รู้ซี”

“สงสัยว่าจะผิดหวังจากฟิลิตกระมัง ไม่รู้จะหันไปหาใครก็เลยหันกลับมาหาพี่คม เอ...อย่างนี้จะแปลว่าฟิลิตโอเคกับพี่รักได้ไหม”

“พี่ไม่รู้หรอกอะ”

น้ำเสียงของพี่สาวอ่อนระโหยจนน้องสาวแปลกใจ ร่างบางๆ ลุกเดินจากไปเงียบๆ อริยาได้แต่ส่ายหน้า คิดว่าพี่สาวของตนคงจะกำลังมีปัญหาคใจซึ่งเป็นไปตามปกติวิสัยเช่นนั้นเอง

เพียงไม่กี่วันที่ขลิตเงียบหายไป เอมอมรรู้สึกทุกข์ทรมานใจ แต่ครั้นเขามายืนคอยอยู่ตรงที่เดิมเช่นที่เคย ในบริเวณสถานศึกษาของเธอ เธอกลับไม่ได้รู้สึกยินดี

หญิงสาวเดินมากับกลุ่มเพื่อนซึ่งร่วมทางกันกลับบ้าน เพื่อนผู้นั้นถามว่า

“ใครกันนะเอม แฟนตัวเองเธอ เห็นมารับอยู่เรื่อย”

“ไม่ใช่แฟนเธอหรอก” เธอตอบอย่างหนักแน่น “รอเดี๋ยวนะเราจะไปพูดกับเขาเดี๋ยวเดียว”

เธอเดินไปหาเขาด้วยสีหน้าท่าที่เด็ดเดี่ยวมั่นคง แต่จิตใจกลับหวั่นไหว ปั่นป่วน เขายืนยิ้มอยู่ตรงหน้า มองเธอด้วยประกายตาที่

ลึกลง

“สวีสวีอะ”

“สวีสวีอะ คุณชลิ”

เอมอมรหยุดยืนตรงหน้าร่างสูงที่สวมเสื้อเชิร์ตสีขาวสะอาด
รอยยิ้มอ่อนเศร้า รู้สึกยากเย็นที่จะหาคำมาพูด

“ขึ้นรถซี”

หญิงสาวไม่ขยับตัว “คุณชลิคะ ฉันจะไม่ไปไหนกับคุณอีก”

รอยยิ้มของเขาจางลง เขามีสีหน้าผิดหวัง

“ฉันขอร้อง ออย่ามาที่นี่ ขอให้เราเลิกกันแต่เพียงนี้”

“เอมมี... ไม่เอาหน้า....”

“ฉันพูดจริงๆ ค่ะ คุณชลิ...” เสียงของเธอสั้นน้ำตาลอลอตา เธอ
พยายามเรียกความเข้มแข็งมาสู่จิตใจ

“ฉันตัดสินใจแล้วอย่างเด็ดขาด ที่จะเลิกติดต่อกับคุณ”

ชายหนุ่มนิ่งอึ้ง ตาจับนึ่งมองอย่างไม่อยากจะเชื่อ เธอจะตัดเขา
ได้จริงหรืออย่างไร ก็เขารู้ดีว่าเธอชอบเขาพอๆ กับที่เขาชอบเธอ

“ถ้าฉันทำให้คุณโกรธ ไม่พอใจ หรืออะไรก็ตามแต่... ฉันขอโทษ”
เอมอมรพูดต่อไป หยาดน้ำใสสุดพราวขึ้นในดวงตา “ฉันมีคู่หมั้นแล้ว
และฉันไม่อาจทรยศต่อเขา เราจะต้องเลิกติดต่อกันก่อนที่เราจะแผลงตัว
ทำอะไรผิดๆ ที่เราจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต...”

“เอมมี... พูดกันในรถเถอะนะ” เขาวิงวอนอย่างอ่อนโยน

“ไม่ค่ะ เพื่อนของฉันรออยู่”

เธอหันหน้ามองเพื่อนๆ ที่ยืนรออยู่คนละทิศทาง ไกลเกินกว่าจะได้
ยิน หันกลับมามองเขาอย่างลึกลง เปิดเผยความรู้สึกทั้งหมดในหัวใจให้
เขาได้เห็น ทว่าคำพูดที่เอ่ยกลับตตรอนอย่างเด็ดเดี่ยว

“คุณชลิคะ ขอให้ถือวันนี้เป็นการลากันเถิดนะคะ นับแต่นี้ไป
คุณเดินไปตามวิถีทางของคุณ และปล่อยฉันไว้ในโลกของฉัน ฉันจะ
เป็นเพื่อนที่ดีของคุณตลอดไปค่ะ”

“เอมมี...”

หญิงสาวหันกลับ เดินจากไป ‘เอมมี...’ เธอได้ยินเขาเรียก...

เธอรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะแตกสลาย ต้องกลั๊กลื่นน้ำตาไว้
ไม่ให้เพื่อนเห็น แต่เพื่อนๆ ของเธอก็ยังสังเกตเห็นร่องรอยแดงช้ำของ
ดวงตาเธอชัดเจน

ชลิตมองตามจนร่างบอบบางที่สวมส่วนแก้วหายเข้าไปในรถ มัน
ค่อยๆ แล่นผ่านเขาไปโดยฝายนั้นไม่ได้เหลียวแลกลับมา

“กว่ามึงกินมากไปหน่อยแล้ว... พอเถอะวะ นายชลิ”

วิชาปรามเพื่อนอย่างเป็นทางการ ชลิตไม่พูดคุยเล่นดังเคย กลับมี
ท่าทีเครียดขมขื่นและตึงไม่หยุดมาตั้งแต่หัวค่ำ

“เฮ้ย...ยังไม่พอโว้ย กูยังอยากกินอีก”

เขาพูดเสียงดังเหมือนพยายามจะทำให้เราเร็งแต่วิชาก็เห็นว่าไม่ใช่

“เมฆขนาดนี้พอได้แล้ว มึงจะกินอีกทำไม” เขามองเพื่อนรัก

อย่างพินิจพิจารณา ถามว่า “มึงมีเรื่องกลุ้มใจอะไรหนักหนาอะ”

“กลุ้มใจเรื่องอะไร... กูไม่เห็นจะกลุ้มเรื่องอะไรเลย กูสบายมาก”

ที่สุดเขาก็เมฆจนคออ่อนคอพับ พูดจาเลอะเลือน เมื่อถามไม่ได้
เรื่อง วิชาก็ได้แต่บ่น “มันยังไงของมัน เอาแต่กินเหล้า พูดจา

ไม่ได้เรื่องได้ราว” เขาเขย่าแขนเพื่อน “เฮ้ย กูจะไปส่งมึงกลับบ้าน”

“กลับบ้าน... กลับไปทำไมวะ ที่บ้านไม่มีอะไร”

“ก็มันตึกแล้วนี่หว่า กูจะกลับบ้านกูละ พรุ่งนี้ต้องไปทำงาน”

“งั้นมึงก็ไปซิ กูยังอยากอยู่ ยังไม่อยากจะกลับ”

“ไม่ได้หรอก มึงต้องไปกับกู เร็ว ลุกขึ้น” เขาพูดพลางดึงอีกฝาย

“เฮ้ย ม่ายต้อง ม่ายต้อง... กูไปของกูเองได้”

“จะไปได้ยังไง เมฆออกอย่างนี้ มึงอยากกลับบ้านเก่าหรือไง”

“บ้านไหนก็ได้ กูกลับได้ บ้านไหนก็ได้ทั้งนั้น”

วิชาสายหน้า จัดการชำระเงินก่อนจะจับแขนข้างหนึ่งของเพื่อน
พาดบ่า ประคองแกมลากให้เดินตาม ปากก็บ่นพรวด

“หนักฉิบหาย คบกันมามากกว่าสิบปี เพิ่งจะได้แบกมันวันนี้...”

ประพิม มองร่างที่พุงกันเข้ามาอย่างแปลกใจแกมตกใจ เธอยืน
คอยต้อนรับตั้งแต่ได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาในบ้านแล้ว ก็ได้เห็นสาม

เกือบจะแบกเพื่อนเข้าประตูมา

“ตายแล้ววิชา คุณชลิเป็นอะไร”

“เมฆ”

เขาลากกันมาจนถึงแก้อี๊ยาว ปล่อยเพื่อนให้นั่งลง ฝายนั้น
ล้มตัวนอนลงไปอย่างไร้สติ ประพิมเข้าช่วยจัดหมอนให้

“เมอะไรกันขนาดนี้”

“นั่นซิ ไม่รู้มันกลุ่มอกกลุ่มใจอะไรมา พุดก็ไม่พุด เอาแต่กินเหล้าตั้งแต่หัวค่ำ”

“ฉันไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะเป็นไปได้ขนาดนี้”

ประพิมว่า เธอเพิ่งรู้จักชลิตไม่นาน เห็นว่าเขาเป็นคนร่าเริง มีเสน่ห์และแม้เขาจะดื่มบ้าง แต่ก็ไม่เคยเมาให้เห็นมาก่อน

“นั่นซิ ผมก็ไม่คิดเหมือนกัน”

ประพิม นำขันน้ำแช่ผ้าขนหนูผืนเล็กมาส่งให้สามมี วิหารับมา บิดผ้ายังไม่ทันหมดาก็โปะลงบนใบหน้าเพื่อน

“ดูทำเข้าซี” ประพิมดู “เซ็ดให้ดีๆ หน่อยซิคุณ”

“คุณเซ็ดซี” เขาบอก เลียงไปทึ่งกายลงนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง “ผมแบกมันมาจนหลังจะยอกแล้ว”

เธอจึงใช้ผ้าขนหนูเซ็ดใบหน้าที่คมคายสะอาดสะอาดแต่ไร้สติอย่าง ระมัดระวัง มีเสียงพึมพำเบาๆ ขณะที่สายหน้าหนี หญิงสาวอดรู้สึก หวันไหวไม่ได้

“เมอะไรอย่างนี้” เธอบ่นประโยคเดิม

“ไม่รู้อะไรของมัน ทำทางยังกับถูกใครหักอกมา”

“คุณลิตนะหรือคะจะถูกหักอก มีแต่จะทำให้คนอื่นเขาอกหักละ ไม่ว่า” เธอหนึ่งไปนิดหนึ่ง “ทะเลาะกับพ่อละมัง”

“โอ๊ย ไม่มีทาง พ่อรักมันจะตายไป ก็ไอ้หมอนี่มันไม่ได้นิสัยเสีย เพราะว่าถูกใครๆ รุมรักมันหรือกรี้” วิชาว้า “แล้วถ้ามันมีเรื่องกับพ่อ หรือว่าแม่เลียง มันไม่อมพะนำเก็บไว้หรือ กงจะพุดออกมาหมดแล้ว”

“แล้วเราจะปล่อยให้เขาอนออยู่อย่างนี้หรือคะ”

วิชาว้ายกหน้า “ปล่อยมัน...ไอ้ลูกเศรษฐี ให้มันนอนบนเก้าอี้ชะมัง” เขาพุด “พรงนี้มันก็ดีเอง”

ชลิตตื่นขึ้นด้วยความมึนงง มองไปรอบๆ แล้วก็จำได้ว่าที่นั่นคือ ห้องรับแขกในบ้านของเพื่อนสนิท เขาย่นกายลุกขึ้นแล้วก็ปวดข้างในหัว จนต้องยกมือขึ้นกุมไว้

“ตื่นแล้วหรือคะ” ประพิมเดินออกมาจากข้างในทักทายด้วย รอยยิ้มสดใส

“โอ๊ย...อรุณสวัสดิ์ครับ”

“เป็นยังไงคะ ปวดหัวหรือ” เธอถามพลางค่อยๆ ดึงผ้าห่มออก จากร่างเขา พับจนเรียบร้อย “ทำไมถึงได้กินเหล้าจนเมามาขนาดนั้นคะ”

เขายิ้มเจ๋องๆ ตอบไม่ตรงคำถาม “ครับ เมื่อคืนกินมากไปหน่อย”

“ลุกไหวไหมคะ”

“ไหวครับ”

เธอเดินตามไปส่งเขาที่หน้าห้องน้ำ ส่งผ้าเช็ดตัวให้

“อาบน้ำอุ่นชึ้นนะคะ จะได้สบายชึ้น”

วิชานั่งรออยู่ที่โต๊ะอาหาร สังเกตเห็นสีหน้าของเพื่อนชายแจ่มใสขึ้น เขาร้องเรียกให้เพื่อนมานั่งข้างๆ ประพิมตักข้าวต้มร้อนๆ วางให้ตรงหน้า

“กินซีมึง... เป็นยังไง สบายชึ้นหรือยัง”

“เออ” ชลิตรับสั้นๆ ตักข้าวต้มเข้าปาก

“วันนี้คงไม่ไปทำงานละซี”

“เดี๋ยวสายๆ กูก็ไป”

“งั้นกูจะขับรถไปส่งมึงที่แฟลต” เขาพุด ก่อนจะถามว่า “ทำไม กินเหล้ายังกับน้ำ กลุ่มใจอะไรมา”

“เปล่า” ประกายตาคนตอบหม่นหมอง

“ไอ้โกหก” เพื่อนเขาว้า “กูดูก็รู้ว่ามึงไม่ปกติ”

“เออ ช่างกูเถอะ ปกติไม่ปกติก็เรื่องของกู”

“กูเป็นห่วงเพื่อนนะโว้ย”

ชายหนุ่ม ตักอาหารเข้าปาก แต่จะรู้สึกห่าไม่

เขามาจอตกรอเธออยู่ตรงที่เดิม ให้มันรู้ไปว่าเธอจะใจแข็ง ชายหนุ่มเคาะพวงมาลัยรถเล่น ฟังเพลงพลางก็จ้องมอง นิสิตนักศึกษา เดินกันอยู่ขวักไขว่ เขาพยายามมองหาเธอแต่ก็ไม่พบ

เขานึกเวทนาตัวเองที่เป็นไปได้ถึงเพียงนี้ เขาไม่รู้ว่าเหตุใดจึง คิดถึงเธออย่างโหยหาอาวรณ์ราวกับเด็กหนุ่มที่เพิ่งจะมีความรัก

เขาไม่ใช่เด็กๆ แล้ว อายุมากกว่าเธอหลายปี เคยท่องไปใน โลกกว้าง ผ่านประสบการณ์ต่างๆ ผ่านผู้หญิงมาหลายคน และ ทุกวันนี้ก็มีผู้หญิงอีกหลายคนที่ต้องการเขา

เธอเป็นเพียงผู้หญิงเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ผู้หญิงที่พยายาม จะตีจากเขา ผู้หญิงที่มีเจ้าของแล้ว

เขาถอนใจอย่างหึกหน่วง.....